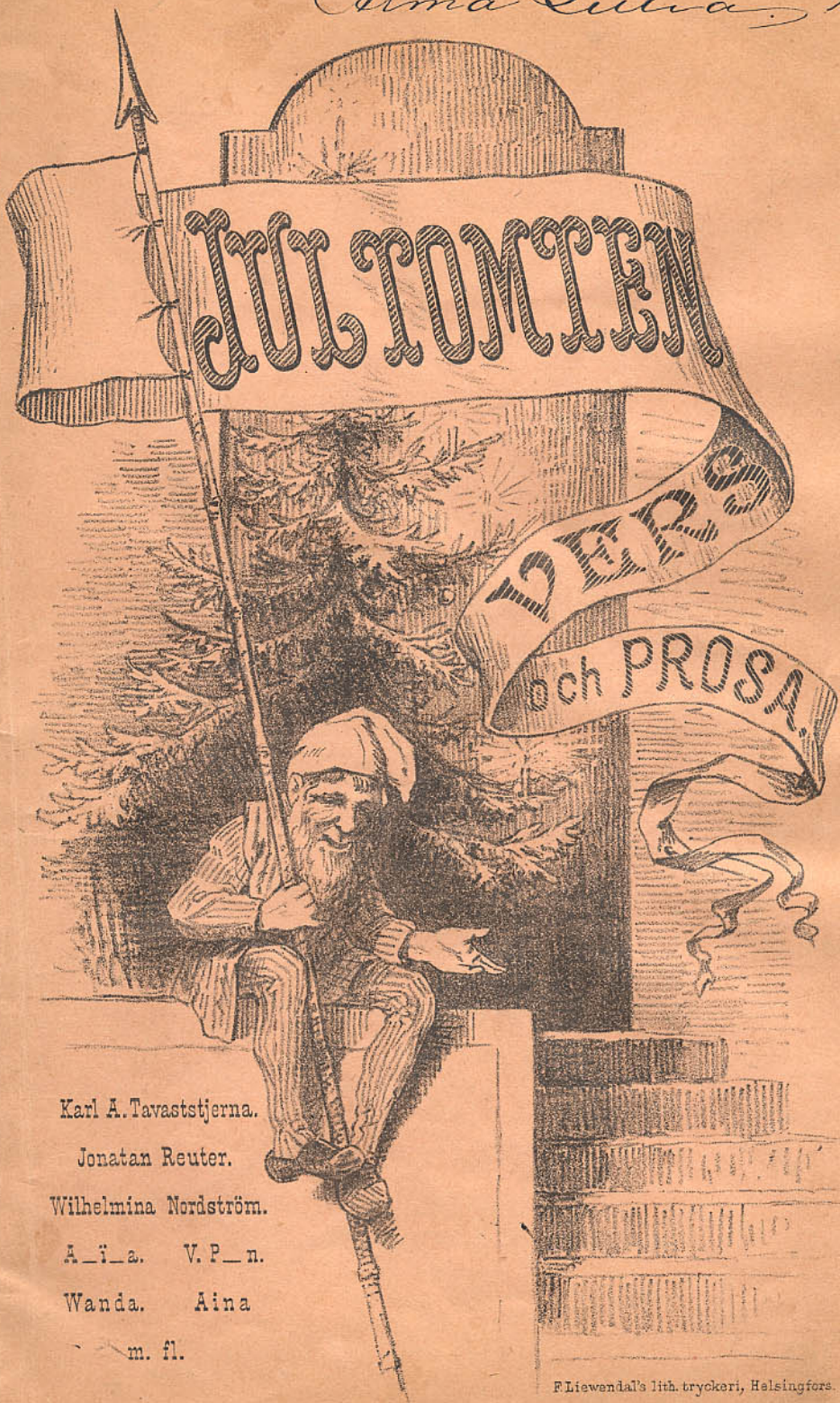

Anna Lucia 1888.

Karl A. Tavaststjerna.

Jonatan Reuter.

Wilhelmina Nordström.

A. i. a. V. P. n.

Wanda. Aina

m. fl.

Vb1
Kapsel
42

SKÄNKT TILL

**ÅBO
AKADEMIS
BIBLIOTEK**

AV

ARVID SOURANDER

VERS OCH PROSA

JULTOMTEN

AF

KARL A. TÄVASTSTJERNA,
VANDA, V—A N—M, V. P—N,
A—Ï—A, V. L., AINA, JONATAN REUTER,
—EL—EL—, DON ARTHUR, M. A. S.
OCH —TH—.

HELSINGFORS,
J. SIMELII ARFVINGARS BOKTRYCKERI-AKTIEBOLAG,
1888.

Innehåll:

	Sid.
Misantropen. Dikt af Karl A. Tavaststjerna.....	1.
Hvem vet? Dikt af V. L.....	3.
Ett sommarminne af Aina.....	4.
Utfärd. Dikt af M. A. S.....	11.
Spåkvinnan. Dikt af Jonatan Reuter.....	16.
De tre. Julbild af Don Arthur.....	17.
Höststämning. Dikt af V—a N—m.....	27.
Funnen. Dikt af Vanda.....	28.
Förvillad. Skizz af —el—el—.....	29.
Lyckan. Dikt af A—i—a.....	39.
Du vackra fiskarflicka. Dikt af Jonatan Reuter.....	40.
Guldöga. Saga af —th—.....	41.
Tröst. Dikt af V—a N—m.....	50.
Lysmask. Dikt af Vanda.....	51.
Han kom ändå! En bild ur verkligheten af V. P—n.....	52.
En blomma. Dikt af V. L.....	63.

Misanthropen.

Vid skrifbordet satt han sin vinter lång
i grubblande tankar sjunken,
och solen kom aldrig och gjorde förfång
i kammarluft instängdt unken.

Den tunge grubblaren, engång poet,
nu misantrop såsom ingen,
en enda tröstlös förklaring vet
på verdens ordning och tingen.

Sin lefnadsvishet i ett system
han sätter med bitter ifver;
— åt lifvets missförstådda problem
sitt hjärtblod till lösning han gifver.

Och orden drypa på pappret ned,
afvägda, skarpa och valda:
— en konstnårs hämd för hvad fåfängt han led.
för fordringar aldrig betalda.

En dag öfver grannhusets höga tak
fann vårsolen väg till rummet,
der, sedan ett halft år i sakta mak,
ett solgrand ej blifvit förnummet.

Den värmande ljusvågen rycker fram
eröfrande skrifbordet sakta,
eröfrande böcker och papper och dam,
som småningom lagts ad acta.

En stråle kommer och bländar käckt
från pappret den dystre i synen,
och han ser upp ur sin tankegång väckt
och rynkar på ögonbrynen.

Hans första infall var att han störts,
hans nästa var rullgardinen,
men som om han af vårens trollmakt förförts
kom det mildare uttryck i minen.

I oåtkomliga, tunga veck,
som aldrig ett löje hyste,
der sorgen i pannan dragit sitt streck
ett skimmer af solen myste.

På pappret, der hatet han satt i system,
tog ljusfloden öfvervälde,
kring hvart och ett hjertlöst filosofem
sin kärleksfullhet den hælde.

Halft motvilligt makar sig grubblaren fram
i värmande solskensflödet,
där dammet dansar i luftigt glam
okunnigt om menniskoödet . . .

Karl A. Tavaststjerna.

Hvem vet?

Gidig morgon, natt med snö och nordan
sopat fast den gamla, kända stråt,
liten pilt får genom drifvor streta,
här ej hjälpa knot och klagolåt.

Tunn är rocken, röd och frusen barmen,
vinden isar hvarje led och lem,
och till målet, dit hans längtan drager
äro verstatl än från torftigt hem.

Men det lider, redan byggnadsknuten
känd och kär emellan furor ler,
friska, unga, glada röster klinga
en till mötes — man ej klagar mer.

Åren fly. Snart skolans kurs är ändad,
livets långa knappast börjad än,
och likväl man ren ock här fått pröfva
af det bittra i försakelsen.

Och hvem vet, då vinterns dar *der* stunda.
om ens *hoppet* mer har qvar en strand,
dit man skynda kan med nyfödd ifver,
för att möta lugn på striders brand.

V. L.

Ett sommarminne.

Det var torrt och varmt i staden med besked, men jag hade frivilligt dragit in på tjänstledigheten och lofvat vikariera för en kamrat; hvad återstod således att göra, annat än hyra in sig på en villa i stadens omnejd, för att åtminstone några timmar hvarje dag få andas en smula landtluft.

En liten ångslup som förmedlade förbindelsen emellan villorna och staden förde mig regelbundet hvarje morgon till arbetspligterna i det ugnsheta embetsrummet och lika regelbundet hvarje eftermiddag tillbaka, till svalkan och skuggan under en gammal furu, der jag valt mig en synnerligen angenäm favoritplats. Jag har goda minnen från dessa behagliga qvällar, då jag utsträckt på marken, låg och rökte min cigarr så tillfreds med min tillvaro som det är möjligt att vara.

Men det var inte egentligen om qvällarne jag tänkte tala, det var om mina morgnar, de sköna daggfriska sommarmorgnarna, då väckarklockan vid sängen, troget väckte mig klockan sju till ett upplifvande sjöbad nere vid det lilla gula badhuset. Sedan drack jag i hast ett glas nyssmjölkad mjölk på verandan och grep till hatt och käpp för att med portföljen under armen, skynda ned till bryggan der båten signalerade med vanlig punktlighet.

Der voro oftast samma passagerare, tre fyra herrar — embetsmän såsom jag — hvilka skulle in till arbetet i staden, vidare några fruar från villorna som reste för att göra torguppköp åtföljda af jungfrur och madamer med väldiga korgar; aptiten växer nemligen ansenligt under landsvistelsen.

Man blef snart helt bekant ombord, nickade och helsade då man möttes och språkade om väder och vind och dagens små „on dits“. Då och då dykte der upp ett nytt ansigte som man lade märke till.

Redan första veckan jag började mina resor fram och åter, hade jag observerat en särdeles täckt belägen brygga, inbäddad i en grönskande vik. Man kunde dock ej mellan träden skymta någon elegant villa med torn och verandor, blott en liten fotstig ledde upp från den högst primitiva bryggan och förlorade sig i skogen.

En morgon fann jag vid denna brygga en ung flicka och tvenne halfvuxna gossar. Den förra hade en liten packe skolhäften inom en rem i ena handen och en nätt videokorg i den andra. Med ett hurtigt: „Adiö gossar!“ sprang hon lätt öfver landgången; hon skulle således följa med oss. Gossarne svängde sina hattar, den unga damen hviftade med näsduken och nästa minut voro vi ute från viken, på den af morgonbrisen lätt krusade fjärden.

Med nyfiket intresse betraktades den nya reskamraten. Hon var af medellängd, cirka tjugo år och starkt brunett med mörka liffiga ögon, toiletten som bestod af något slags ljusst sommartyg samt en enkel halmhatt med hallonröda band, var mycket smakfull och vid bältet hade hon fäst en liten bukett doftande lineor, helt säkert plockade under promenaden till stranden. Hela företeelsen var så frisk och leende som sjelfva sommarmorgonen, åtminstone gjorde hon på mig detta intryck. Den korta resan gick i dag ovanligt snabbt, reskamraten fattade sin korg och skyndade i land, så fort att jag med min digra portfölj kom för sent att mer få se, annat än en försvinnande flick af en ljus klädning vid närmaste gathörn.

Skada på, kanske hon som mången annan vacker syn, nu kommit och gått för första och sista gången, så tänkte jag, men blef glad öfverraskad då jag på aftonen återfann min täcka brunett ombord på „fiskmäsen“, som vår lilla snabba båt skämtsamt benämndes.

Då vi närmade oss den lilla bryggan stodo der likasom på morgonen, de två gossarne hviftande välkommen åt syster — ty en syster var hon, det skönjdes af likheten. Hvad hennes röst klang glädligt då hon helsade dem, det

var riktigt en behaglig syn att åse det lilla syskonmötet på stranden, sedan tog den ena brodern korgen, den andra hennes böcker och så vandrade alla tre, muntert språkande framåt den smala stigen och försvunno i trädens skugga. Men mellan björkar och alar steg en fin blå rök upp mot aftonhimlen, tecken till att ett litet anspråkslöst bo der låg gömdt i skogens sköte.

Följande morgon upprepades samma lilla scêne på bryggan och så hvarje dag derefter, tills den unga flickan och hennes nätta videkorg blefvo lika bekanta på „fisk-måsen“, som någon af oss andra.

Tillfället satte oss i beröring med hvarandra, en liten handräckning, ett ord i förbigående, — sådant sker ju lätt på en ångbåtsresa — och så var bekantskapen inledd. Fröken Mila — jag kallar henne helst så — var alls icke oåtkomlig, tvertom en mycket okonstlad ung, dame, utan minsta tillstymmelse till koketteri, just en sådan flicka som man aldrig tvingas att säga några krystade artigheter och som sjelf oftast gifver uppslag till ett treffligt samtal.

Efter några dagar visste jag rätt mycket om hennes familjeförhållanden. Modren var enka och obemedlad, de två gossarne gingo i skola — kunde således ännu icke bidra till sitt underhåll — och den yngsta tolfåriga systemen satt lam i en rullstol. Hon Mila som var älst, hade redan i flere år sysslat med timundervisning och hade äfven nu under sommarn fått en slags kondition hos en tysk familj som tillfälligtvis uppehöll sig i staden under Juli och Augusti månader. Hon skulle gifva diverse lektioner åt tvenne små flickor och därför måste hon hvarje morgon fara in, men hade förbehållit sig att alla eftermiddagar få resa tillbaka, till den lilla stugan som de hyrt för sommarn, der det var så förtjusande vackert att man utstod en strid vid hvarje skillsmessa derifrån. Historien var högst enkel och hvardaglig, det var hon sjelf, hennes egen personlighet, som gaf lif och färg åt det hela.

Hvarje morgon spanade mitt öga med nytt intresse in i den gröna viken för att uppfånga första skymten af min unga reskamrat. Vanligen stod hon resfärdig på bryggan, men ofta satt hon också under träden, lutad öfver systemens rullstol. Bröderna brukade nemligen alla morgnar

då vädret medgaf, föra den lilla sjuklingen ned till stranden, för att låta henne se ångbåten och hvifta farväl åt systemen. Någon gång syntes också modren och familjens favorit den raggiga hvita pudeln, helsade oss regelbundet hvarje morgon med ett väldigt morrande och thy åtföljande gläffs. Afskedet mellan familjemedlemmarna var hjertligt men kort, längst dröjde systemen dock vid rullstolen, sedan kom hon med lätta steg ned på bryggan, alltid med några friska vilda blommor vid sitt bälte och den välbekanta korgen i handen. Den skulle med, i och för torguppköp fick jag i förtroende veta och märkte äfven snart, att den vägde rätt tung i handen om qvällarne. Näsdukhviftningen från båten förglömdes aldrig — Ina den lilla krympningen satte så stort värde derpå sade hon — men när vi vikit om udden och ångade ut på fjärden, brukade hon slå sig till ro och då passade jag alltid på att få ett samspråk i gång, något som var lätt åtminstone oss emellan.

Jag tror det smått förtröt de öfriga medpassagerarne, på samma gång det smickrade mig, att fröken Mila så tydligt gaf mig företrädet i det afseendet. De öfriga fingo oftast nöjas med ett ord i förbigående, en helsning eller ett leende — mycket nog för dem tyckte jag. Sjelf var jag aldrig belåten med så litet. Stödd mot relingen midtemot henne så att jag kunde blicka rakt in i hennes öppna friska ansigte, eller också sittande bredvid henne, för att i ro få betrakta den fina profilen, tillbragte jag vanligen den korta tid ångbåten behöfde för att uppnå hamnen om morgnarna, eller den lilla bryggan under alarna om qvällarne.

Det fanns knappast ett ämne som icke af oss berörts. Jag märkte snart att fröken Mila alls icke hade smak för vanligt kallprat och deraf kom det sig att vi vanligen fördjupade oss i något allvarligt samtal rörande lifvets mest betydelsefulla frågor, samtal hvilka afbrutna om morgonen kunde fortsättas om aftonen, eller också tvertom. Klok och klartänkt var hon med sina tjugo år, om jag också stundom fann hennes idéer alltför ensidigt qvinliga, men der låg aldrig någon trotsig säkerhet i hvad hon yttrade, snarare en lugn mogenhet som vittnade om en djup sund karakter.

Jag ser henne ännu när jag vill, sittande på en tältstol i sitt vanliga hörn, med det rosiga ansigtet under halmhatten och de stora mörka ögonen öppet mötande min blick, när jag gjorde henne en fråga, eller bad om hennes ömde i ett eller annat ämne.

Ibland såg hon litet trött och upphettad ut när vi om qvällarne möttes vid båten, jag förmodar att hennes små elever gjorde sommardagarne mer än lofligt heta för henne, ehuru hon aldrig erkände det, men så fort vi lemnat staden bakom oss blef hon genast glad igen.

„Vattnet det är mitt element“, kunde hon säga med ögat blixtrande af undertryckt fröjd — „jag älskar hafvet!“ Hon brukade berätta för mig om sitt hem och de sina, huru gossarne voro snälla och alltid hade så goda betyg och om den sjuka systemen som var dem alla så kär. Jag tror hon aldrig kom hem en afton utan att föra någonting med sig åt henne, än en apelsin, än en blombukett, eller någon liten läckerbit för qvällsvarden, som hon gick och bar på med öm varsamhet, stackars Ina hade ju så klen aptit.

Så kom det sig att jag till slut fann mig vara alldeles tillräckligt inne i familjeförhållandena för att en vacker dag, våga stiga upp vid den täcka bryggan och göra första visiten.

Vi hade ju också varit reskamrater i flere veckors tid och en morgon beslöt jag mig därför bestämdt, att på hemresan följa min unga fröken i land, för att engång taga det förtjusande strandpartiet i närmare skärskådande.

Flere gånger under dagens lopp ihågkom jag mitt beslut och tanken derpå bevingade äfven mina steg ned till hamnen, der fiskmäsen låg så inbjudande treflig i aftonlugnet.

Fröken Mila var redan der, hon hade en blå klädning på sig, den lyste mig genast i ögonen, men bredvid henne satt en bredaxlad ung man i mörkbrun sommarkostym med hvit hatt på sitt präktiga krushufvud. Hon nickade vänligt åt mig när jag passerade förbi deras plats, men gjorde ingen mine att vilja qvarhålla mig. Inkrupen i en vrå satt jag nu der allena och granskade med vresig enträgenhet den nye passageraren, som alldeles slagit embargo på min reskamrats tankar och uppmärksamhet — icke ens en blick hade hon för någon annan. Komna till den vanliga bryg-

gan steg fröken Mila upp och den unge främlingen — en onekligen ståtlig figur, men med gång och hållning af en sjöman — följde henne, mottagen af gossarnes glada välkomsthelsing.

Af min visit blef det ingenting, tyst och trumpen fortsatte jag färden och grubblade sedan hela qvällen på den nye medpassageraren och Milas förhållande till honom, tills jag måste le åt min dårskap. Hvad hade jag egentligen att skaffa dermed? Var det något besynnerligt uti att hon hade manliga bekantskaper och dessutom — hade hon väl någonsin berättat mig ett ord om sig sjelf. Modren och syskonen dem kände jag nog, men den lifliga täcka flickan utgjorde i grund och botten en gåta och trollformeln till att läsa den — ägde jag ej det förstod jag nu.

Då ångbåten nästa morgon förde mig till den välbekanta bryggan, syntes en hel liten familjegrupp på stranden modern satt bredvid den lilla sjuklingens rullstol, gossarne rustade om med hunden och vid broledstängen stodo Mila och främlingen i stilla samspråk. De kommo båda ombord efter ett ovanligt hjertligt farväl till de qvarblifna.

Denna gång fick jag en ordentlig helsing med handslag och litet senare kom hon med rodnande kinder fram till mig och bad att få presentera sin barndomsvän och — trolofvade sjökaptens Herman X.

Jag mumlade något som skulle föreställa en gratulation och som en blyxt rann mig i minnet hennes förkärlek för hafvet. Jag såg på mannen, han hade en reslig gestalt, ett ovalt ansigte med sällsynt vackra blå ögon och något godt och tryggt i sitt väsende. Den unga flickan böjde sig litet fram mot mig och såg mig rätt in i ögonen såsom så mången gång förr; „ni har varit så vänlig mot mig“ sade hon, „jag skall alltid bevara ett godt minne af dessa sommarfärder med lilla fiskmäsen, som ert sällskap förkortat och just därför ville jag äfven genast gifva er del af min lycka. Ni vet icke — och ni kan icke ana hvilken härlig dag det var i går Gud vare lof — ja Gud vare pris och tack. Han har ännu inte tillslutit paradiset på jorden för oss bristfulla människobarn.“

Tårar glittrade i hennes mörka ögon som aldrig syntes mig skönare, nu stodo de der arm i arm så leende och

lyckliga att jag — just fick lust att vända mig bort och betrakta en gammal lada på motsatta stranden.

Vid hamnen sade vi hvarandra ett kort men vänligt farväl. Det var sista gången jag såg min reskamrat, hon blef troligen sedan befriad från lektionerna i staden.

Hvad mig beträffade tyckte jag att aftnarna började bli mörka och fuktiga, det var alltför skuggigt på favoritplatsen under furan och sjöbaden ådrogo mig en odräglig katharr. Jag insåg verkligen icke hvarför jag skulle utsträcka min landsvistelse — bättre att flytta in till staden igen som en ordentlig gammal ungarl i stället för att ligga på rygg i en backe och se på månen som en sentimental pojke.

Ja mitt herrskap, mina damer och herrar, jag vet verkligen ingenting mer att berätta i den här saken. Man gör på resor angenäma bekantskaper, man ser en behaglig person — hvad mer? Skall man nödvändigt vänta sig en roman för det, nej för all del; låt det vara som det är, rätt och slätt — ett sommarminne.

Aina.

Utfärd.

(Vårbild.)

Först i båten bråka
 midt bland vågors svall,
 och i nacken råka
 få en stänk så kall,
 vis å vis få sitta
 med en blåögd skatt,
 språka strunt för att
 bättre täckas titta
 in i ögats blå,
 midt i pratet då
 högt af vågen slängas,
 ändtligt hinna strand
 efter roddens möda,
 och i båten trängas,
 vackra former stöda,
 räcka fram sin hand,
 som hon tar generad —
 det gör godt, jag vet,
 åt en enerverad
 hufvudstadspoet.

Sen i skogens snår
 öfver berg och backar
 muntra färden går.
 Och på smäckra klackar
 flickor kring ses trippa
 för att här och der
 plocka sig en sippa.
 Jag, som pjåkig är,

i galoscher ståtar,
 stora liksom båtar,
 dem man skrattar åt.
 Men jag går och säger
 vandrande min stråt,
 att för mig ej värde
 vilda blommor eger.
 Men en lögn det var,
 som mig skorna lärde,
 ty jag varit snar —
 hur jag än mig ställde,
 om det riktigt gällde —
 att för deras skull —
 fast så trög till dess —
 flacka kring och bocka
 och ta famnen full
 båd' af dem, som plocka'
 och som plockades.

Öfver fallna stammar,
 utmed liten bäck,
 öfver bergens kammar
 vandrar truppen käck,
 tills man står och stirrar
 i en vildskön dal,
 skogens pelarsal,
 hvarest blicken irrar
 häpen af och fram
 än bland jättestenar,
 än mot furans stam,
 som mot skyn så rak
 uppå gyllne grenar
 hvälfver barrigt tak.
 Och hur blicken glider,
 ses af sjön en flik,
 der i insjövik
 vågen sorgset kvider.
 Taflan är så bra,
 skådad genom ramen
 mellan mossans grönska

uppå stenarna,
 att båd' herrn och damen,
 alla bli i hast
 matta smått och önska
 helst en liten rast.
 Under skämt och glam
 hinner man till slut
 Gullöbergets kam
 och mot skären ut
 blicken hänryckt ilar.
 Lummig ö vid ö,
 der i vågen hvilat,
 att af ändlös sjö
 blott en liten yta,
 några silfverränder
 mellan vackra stränder
 solens strålar bryta.

Om man undantar
 elementens strid,
 är det söndagsfrid
 öfver hela trakten.
 Och när blicken far
 dit mot sundet ned
 kan man märka jakten,
 som vid stranden står,
 lastad half med ved,
 lemnad sen i går.

Men i fjerran der
 bortom bergigt skär
 ljuder dånet jemt.
 Våldig våg på våg
 öppna hafvet rullar —
 det är andra bullar —
 men tyst nu med skämt.
 Uti lekfull håg
 blir det tyst begrundan.
 Skådespelet der
 drifver skämtet undan.

Ty en bild utaf
lifvets allvar är
just det vilda haf.

„Kanske det får vara
liten kaffetår?“

Jo, se det det får.
Och då blir det brådt.

Pepparkakor rara
både bruna, hvita
jemte annat godt
brödkonstnären bakar!

Herre Gud, det smakar,
så man tror sig bita
i ett stycke ur
härlig vårnatur!

Sedan börjar färden
hemåt genom vilda,
vackra Gullöverlden,
som i qvällens milda,
lugna, tysta timmar,
när på högsta gren
aftonsolens sken
än sitt afsked glimmar,
dubbelt skön sig ter. —
Der en klippsjö än! —
Ena stranden ler
än i solens dager;
men den andra, den
står så mörk och dyster
aftonskuggan drager
sorgeskrud derpå.
Uppå stranden då
klättrar truppen yster
och från klippans höjd
under skämt och fröjd
ned mot vattnets djup
välftar stora stenar.
Stranden står på stup,

öfver kanten svänger
blocket tungt och skenar
ned mot vattnets blå,
som det sönderspränger.
Doft det dunkar då.

Midt i detta glam
kom jag dock att stanna;
torkar lätt min panna,
svettig efter daten
och blir allvarsam,
säger åt kamraten:
„stanna, hör då, bror,
är det idiotism —
men jag nästan tror,
käre broder Anders,
att det bär åt fanders
med min pessimism!“

M. A. S.

Spåkvinnan.

(R. Baumbach.)

Kom visa handen, unge man,
låt mig ej längre be;
jag säger godt och vist försann,
låt linierna mig se.

Den sig i lifvet skicka vet,
mot den är världen huld,
och om din börs är rund och fet
har du ej brist på guld.

Förtro dig ej åt svekfull vän,
se om dig, det är skäl.
Den om dig talar illa, den
ej menar riktigt väl.

En flicka skall förtrolla dig,
din känsla göra varm;
men vänder hon till andra sig,
hon sluts ej till din barm.

Och detta väl du minnas bör,
hvad jag dig säger sist:
om du din brud till altars för,
blir hon din hustru visst.

Jonatan Beuter.

De tre.

(Julbild.)

Gjenis, tjenis Söderström. Hvad går du här och gapar
midt på julafton?
Tre åttondeklassister sammanträffade i ett hörn
af Alexandersgatan.

— Inte orkar man sitta hemma heller. Det är
ju alltid ett sådant sakramenskadt stök så här om jul-
kvällen — svarade den tilltalade utan att tänka på att
han sjelf varit hufvudmannen i allt detta stök, samt att
det nu redan var undangjordt. Han ville nemligen icke
erkänna att han först nu var ute och sökte julklappar, att
hans fattiga föräldrar först i dag kunnat gifva honom
julpengar.

— Jag är ute på julklappsuppköp skall du veta —
yttrade „Frippe“ — kommerserådet Frimans son — helt
öppenhjertadt. — Man sparar helst sådana göromål till sista
minuten. Och så råkade jag „Gustu“, som gick här och
slokade ensam — kom nu med Söderström du också, och
se på julutställningarna. —

Det är visst så dags nu — lätsade Söderström,
men kör för det i alla fall. — Man kan ju kanske ännu
hitta på någon fyllnadsjulklapp — tillade han likgiltigt,
för att låta påskina, att han köpt de dyrare förut. Detta
emedan han inom sig visste att hans kassa när det gälde
ej skulle tillåta annat än de minsta möjliga utgifter.

„Gustu“ deremot gjorde invändningar. — Jag skulle
inte ha tid nu — sade han.

— Åh prat! — Tid — på sjelfva julafton — och
kamraterne togo honom under hvardera armen och släpade
honom framåt.